

Учителѣтъ търпеливо следѣше работата му, поправяше грѣшкитѣ. Понѣкога се шегуваше съ момчето:

— Вачко, момчетата сж излѣзли съ шейнитѣ! Да видишъ, каква пѣрзалка сж направили надъ село!

— Нека! Мене тука ми е по-добре!

Така отмина и студената зима. Южнякѣтъ пропѣди тежкитѣ облаци. Небето свѣтна надъ поля и гори, бистро и засмѣно въ своята синева. Всѣка сутринь слѣнцето надничаше иззадъ скалиститѣ върхове и се радваше на пролѣтѣта заедно съ работливитѣ селяни.

На двора, подъ разлистената лоза, баба Гана бѣ постлала малка масичка съ нова, шарена покривка.

— Вачко, днесъ е недѣля — обади се презъ отвореното прозорче учителѣтъ. — Можемъ да посвиримъ на свобода!

— Хайде! — подскочи отъ радостъ момчето. — Бабо, кѣде сж столоветѣ?

Вачко донесе два стола и ги остави при масата. Учителѣтъ излѣзе съ цигулката въ рѣце.

— Написахъ нова пѣсенъ.

— Искамъ да я чуя!

Момчето посегна къмъ изписанитѣ ноти и ги постави на масата.

— Ще чуешъ пѣсенѣта, но слушай добре, та после ще ми кажешъ, за какво се пѣе въ нея!

Тѣнкитѣ прѣсти заиграха по струнитѣ на цигулката. Вачко потърси синѣото небе презъ листата на лозата и така си остана. Последнитѣ звуци на пѣсенѣта замрѣха, а той все още седѣше неподвиженъ. Сепна се като отъ сънъ пробуденъ, когато учителѣтъ го побутна по рамото.

— Защо мълчишъ? Кажи, какво чу?

Момчето погледна учителя съ просълзени очи и въздѣхна:

— Чухъ пѣсенѣта на чучулигата... И славейчето чухъ, и клепалото на нашата черква, и молитвата! Хубаво!